

[Kjær Rasmussen.]

med og pleje af fredede områder. Bestemmelsen er vigtig, men hvordan agter ministeren at føre paragraffen ud i livet? Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på her.

Lad mig sige vedrørende nævnene, at vi nok kunne tænke os deres karakter af domsmyndighed skærpet. Efter forslaget skal de jo stadig væk skele til økonomien, og det er urimeligt. Lad nævnene arbejde ud fra formålsparagraffen, og lad så politikerne tage de økonomiske afgørelser, måske ved hjælp af et prioriteret fredningsforslag pr. år. Og så er vi jo sådan set hjemme igen, nemlig ved de vanvittige priser på jord.

Der er en ekspropriationsparagraf i forslaget, og det må man naturligvis sige er positivt, men den er jo bare ingenting værd, hvis ikke der eksproprieres til den hidtidige anvendelsespris. Jeg vil gerne bede udvalget om at interessere sig meget nøje for denne problematik.

Som nævnt finder vi gode ting i forslaget, men det er som sagt ikke undgået vor opmærksomhed, at et gennemgående træk har været at sikre den private ejendomsret. Kommissionen lægger jo da heller ikke skjul på, at den ved udformningen af forslaget har ment at måtte tage hensyn til de politiske muligheder. Der er vel få af os, som ikke husker VK-partiernes sortehåndspolitik anno 1963; ud fra den betragtning forstår man jo godt kommissionens indstilling.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helweg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for den tilslutning, der er givet til lovforslaget, for så vidt angår lovforslagets tendens og idé. Som jeg nævnte i fremsættelsen, er det netop tanken, at vi skulle have en fri debat, en ubunden debat. Ingen har på forhånd forpligtet sig, og den debat, der nu skal føres i det udvalg, der nedsættes, vil jo få indflydelse på udformningen af lovforslaget til efteråret.

Der er rejst en del praktiske problemer, som jeg mener vi kan se på i udvalget:

spørgsmålet om reglerne for færdsel, spørgsmålet om byggelinjer, spørgsmålet om, hvordan man i praksis vil føre tilsyn, hvis visse bestemmelser gennemføres osv.

Hr. H. C. Toft rejste spørgsmålet om langsommeligheden og sagde, at det var rart, om man kunne få lidt mere gang i disse sager. Der vil jeg gerne sige, at det jo ikke kan undgås, at det går langsomt med fredningssager, dels fordi sagerne ofte er meget store, dels fordi de er meget komplicerede og der er mange hensyn involveret i de enkelte sager. Det må også erkendes, at adskillige fredningssager rejses på et for uopklaret grundlag. Men det må netop være en af opgaverne i forbindelse med den ny lovgivning og tilrettelæggelsen af administrationen at opnå en bedre systematisering af tingene.

Det har været glædeligt at høre, at man fra alle sider har erkendt, at vi nødvendigvis må have en ny lovgivning. Sandheden er jo den, at den lov, der blev givet i 1937, med de udbygninger af den, der har fundet sted, ikke slår til. Vi må åbent erkende, at de midler, der er til rådighed, de beføjelser, hvormed fredningsmyndighederne arbejder, ikke slår til.

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om lovens § 22, og den får vi jo nok megen fornøjelse af i den kommende debat. Jeg vil gerne understrege, at man i kommissionen, som det fremgår af flertallets indstilling, er nået til den opfattelse, at man skal opgive fredningsmyndighedernes direkte medvirken ved bebyggelsesregulering på det åbne land. Reguleringen må i stedet varetages af de sædvanlige bebyggelsesregulerende myndigheder, og efter kommissionsflertallets opfattelse skal disse myndigheder i deres administration tage landskabelige hensyn og hente råd hos fredningsmyndighederne. Dette standpunkt medfører jo i virkeligheden, at det, kan man godt sige, storpolitiske erstatningsproblem, som er knyttet til § 22, henkendes til, hvad der sker i forbindelse med den fremtidige planlægningsreform, og dermed kan man vel